

ΤΟ ΞΕΡΩ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ, ΤΟ ΞΕΡΩ
Της Νικολέττας Μπιτσάνη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΜΗΤΕΡΑ
- B) ΑΡΘΟΥΡ
- Γ) ΠΑΤΕΡΑΣ
- Δ) ΝΑΝΤΙ
- Ε) ΈΜΙΛΥ

Η σκηνή είναι χωρισμένη στη μέση. Από τη δεξιά μεριά βλέπουμε το εσωτερικό ενός σπιτιού μίας ευκατάστατης οικογένειας σε χώρα αναπτυγμένη. Από την αριστερή μεριά παρατηρούμε το εσωτερικό μίας φτωχής οικογένειας από χώρα αναπτυσσόμενη, του «τρίτου κόσμου».

ΣΚΗΝΗ 1

Το μονόπρακτο ξεκινά με την οικογένεια των πλουσίων. Όλοι οι ηθοποιοί είναι στη σκηνή. Τα φώτα είναι σβηστά στην πλευρά των φτωχών, οι οποίοι μένουν ακίνητοι, όσο μιλούν οι πλούσιοι εξήγηση δίνεται στο τέλος.*1

Είναι βράδυ. Μέσα σε μία ευρύχωρη και πολυτελή κουζίνα, μία οικογένεια τρώει γύρω από το τραπέζι.

ΜΗΤΕΡΑ:

Γιατί είσαι σιωπηλός Άρθουρ;

ΑΡΘΟΥΡ: (Κοιτώντας κάτω με δυσαρεστημένο βλέμμα)

Δεν είμαι. Όλα καλά.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Διαβάζοντας εφημερίδα)

Ας τον μωρέ, την προσοχή μας θέλει να τραβήξει. (απευθύνεται στον Άρθουρ χωρίς να τον κοιτάει) Έχε τον νου σου αύριο το απόγευμα, πρέπει να παραλάβεις ένα δέμα που θα έρθει, σου πήρα μία καινούρια κονσόλα.

ΑΡΘΟΥΡ:

Ευχαριστώ, δεν ήταν ανάγκη. (ησυχία)

ΜΗΤΕΡΑ:

Τι είναι αυτά τα πράγματα; Δουλεύουμε τόσο πολύ για να μπορούμε να σου αγοράσουμε αυτά τα δώρα και έχεις αυτή την αντίδραση; Τι αχαριστία είναι αυτή;

ΑΡΘΟΥΡ: **(Το βλέμμα του δεν αλλάζει, εξακολουθεί να μην την κοιτά)**
Ευχαριστώ, δεν ήταν ανάγκη.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Έλα τώρα, λες και δεν ξέρουμε τι κακομαθημένο είναι.

ΣΚΗΝΗ 2

Το μονόπρακτο συνεχίζει στην πλευρά της φτωχής οικογένειας. Τα φώτα πέφτουν σε αυτούς και ξεκινούν να κινούνται. Η οικογένεια των πλουσίων συνεχίζει να κινείται κανονικά, όμως χαμηλώνουν ελάχιστα τα φώτα στην πλευρά τους. Βράδυ, στην κουζίνα των φτωχών, μία μαμά και η κόρη της τρώνε. Ο χώρος είναι πιο μικρός.

MAMA:

Τι έχεις κορίτσι μου, γιατί δεν τρως; Έφτιαξα το αγαπημένο σου.

NANTI: **(Προσπαθεί να χαμογελάσει)**

Τίποτα μαμά, καλά είμαι. Είναι υπέροχο το φαγητό, απλώς δεν έχω πολλή όρεξη.

MAMA:

Θέλεις να σου φτιάξω κάτι άλλο;

NANTI: **(Χαμογελά συγκρατημένα)**

Όχι! Σε ευχαριστώ. Ξέρουμε και οι δυο ότι δεν έχουμε τη δυνατότητα.

MAMA:

Συγγνώμη. **(αρχίζει να βουρκώνει)** Μακάρι να ήταν αλλιώς τα πράγματα.

NANTI: **(Αρχίζει να νιώθει ενοχές πηγαίνει και αγκαλιάζει τη μαμά της)**

Μην ζητήσεις ξανά συγγνώμη. Με ακούς; Άλλοι θα έπρεπε να απολογούνται γι' αυτό, όχι εσύ.

(Τελειώνει η πρώτη αλληλεπίδραση, σβήνουν τα φώτα από τη μεριά τους, μένουν και οι δύο ακίνητες)

ΣΚΗΝΗ 3

Επιστρέφουμε στην πρώτη οικογένεια. Όσο μιλούσε η δεύτερη, τελείωσαν το φαγητό και έφυγαν από τη σκηνή. Τώρα είναι πρωί και επιστρέφουν στη σκηνή. Είναι και οι τρεις στο τραπέζι, τρώνε πρωινό.

ΑΡΘΟΥΡ:

Η Έμιλυ πότε θα έρθει;

ΜΗΤΕΡΑ:

Η πτήση της είναι σήμερα στις 4:00 το απόγευμα, φαντάζομαι ότι γύρω στις 10:00 το βράδυ θα είναι σπίτι.

ΑΡΘΟΥΡ:

Χμ, «σπίτι».

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Κοιτάζοντάς τον απειλητικά)

Είπες κάτι Άρθουρ, δεν σε κατάλαβα. Και να αφήσεις την αδερφή σου στην ησυχία της. Θα έρθει, όποτε έρθει.

ΑΡΘΟΥΡ: (Ειρωνικά)

Όπως διατάξατε. **(απευθύνει χαιρετισμό)** Πρέπει να φύγω ήρθε το σχολικό.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τον τόνο αυτόν να τον αφήσεις. Στον πατέρα σου μιλάς!

(Ο Άρθουρ φεύγει χωρίς να πει τίποτα)

ΜΗΤΕΡΑ:

Δεν ξέρω τι θα κάνουμε με αυτό το παιδί...

ΣΚΗΝΗ 4

Επιστρέφουμε στη φτωχή οικογένεια. Συνεχίζουν να κινούνται από εκεί που είχαν σταματήσει. Είναι ακόμη βράδυ.

ΜΑΜΑ:

Έχεις δίκιο παιδί μου. Κάνε μου μία χάρη μόνο: έχω συνεννοηθεί με τον γείτονα απέναντι να μας δώσει ένα από τα λάχανά του. Μπορείς να πας αύριο το πρωί να το πάρεις; Και μην ξεχάσεις να τον ευχαριστήσεις.

ΝΑΝΤΙ:

Βέβαια, μαμά, μην ανησυχείς. Τελικά τι θα κάνουμε με το νοίκι; Υποτίθεται ότι το κάθαρμα θα σου έδινε τα διπλά σήμερα με τόσες υπερωρίες που έχεις κάνει αυτή την εβδομάδα.

MAMA: (Αναστενάζει)

Δεν μπόρεσε τελικά, έπρεπε να τα δώσει σε κάποια... προσωπική του δουλειά. Μου υποσχέθηκε πως τον επόμενο μήνα θα τα έχει.

NANTI:

Βέβαια! Σωστά! Η προσωπική δουλειά, πώς το είχα ξεχάσει!; Αναρωτιέμαι ποια είναι αυτή η «προσωπική δουλειά» που παίρνει τα λεφτά μας συνέχεια. Δεν γίνεται ρε μαμά να δουλεύεις τόσο σκληρά και να μην παίρνεις τίποτα!

MAMA: Μόνο εσύ με καταλαβαίνεις κόρη μου... Αλλά δεν είμαι εγώ το θέμα. Με τη δική σου κούραση τι θα γίνει; Δουλεύεις ήδη από αυτή την ηλικία. Μακάρι να μην έβλεπες από τώρα πόσο άσχημος είναι ο κόσμος στον οποίο ζούμε. Τουλάχιστον, εσύ δεν θέλεις να πας στο σχολείο, δεν θα άντεχα τον πόνο που θα ένιωθα όταν θα έπρεπε να σου πω όχι.

NANTI: (Αλλάζει τελείως η έκφρασή της στο άκουσμα της τελευταίας πρότασης, προσπαθεί να το κρύψει)

Ναι σωστά... Καληνύχτα, μαμά.

(Φεύγουν και οι δύο από τη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 5

Συνεχίζει η πρώτη οικογένεια. Τα φώτα σβήνουν από τη μεριά της δεύτερης οικογένειας. Απόγευμα της ίδιας ημέρας. Ο Άρθουρ βρίσκεται μόνος του στην κουζίνα, κάθεται στο τραπέζι και κρατά στα χέρια του την καινούρια κονσόλα. Την επεξεργάζεται.

ΑΡΘΟΥΡ: (Με θυμωμένο βλέμμα)

Αυτός ο άνθρωπος...

(Μπαίνει στην κουζίνα η αδερφή του, έρχεται από πίσω του και του κλείνει τα μάτια)

ΕΜΙΛΥ:

Μάντεψε ποιος!

(Ο Άρθουρ ενθουσιάζεται, σηκώνεται και την αγκαλιάζει)

ΑΡΘΟΥΡ:

Έμιλυ! Αχ! Πόσο μου έλειπες ρε... Δεν σε άκουσα. Πότε μπήκες;

EMILY:

Και εμένα μου έλειπες χαζό, πριν από λίγο, ήθελα να σου κάνω έκπληξη.

ΑΡΘΟΥΡ: **(Της χαμογελάει)**

Έλα κάτσε. Πες τα μου όλα, πώς ήταν;

EMILY:

Ήταν απίστευτα!!! Πραγματικά ήταν σαν να ήσουν σε άλλο πλανήτη. Δεν έχουν άδικο που τη λένε «Planet Japan» να ξέρεις. Ένας άλλος κόσμος! Μπορεί οι άνθρωποι να μην είναι πολύ διαχυτικοί, αλλά δεν μπορείς να φανταστείς πόσο ευγενικοί είναι και πόσο σέβονται τους άλλους. **(βλέπει το χαμόγελο του αδερφού της να υποχωρεί, του πιάνει το χέρι)** Απλά, εύχομαι να ήμουν εδώ μετά από αυτό που πέρασες. Το έχετε συζητήσει καθόλου τις τελευταίες δύο εβδομάδες;

ΑΡΘΟΥΡ: **(γελά περιφρονητικά)**

Τι λες τώρα, καμία σχέση. Τους έχεις γνωρίσει τους γονείς μας; Του είπα κάτι τόσο σημαντικό για εμένα και όχι μόνο δεν το σχολίασε, με χτύπησε κιόλας. Ούτε τότε, ούτε τόσον καιρό, κάνουν σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Η δε μαμά απλώς βλέπει με τι τρόπο μου μιλάει και ενθαρρύνει την κατάσταση. Επίσης, μην ανησυχείς ξέρω ότι δεν μπορούσες να το ακυρώσεις, το περίμενες τόσον καιρό.

EMILY:

Τόσο άσχημα ε; Κατάλαβα... **(Ο Άρθουρ της δείχνει την καινούργια κονσόλα, τον κοιτάει έκπληκτη - παύση)** Κι άλλη;!

ΣΚΗΝΗ 6

Δεύτερη οικογένεια. Τα φώτα χαμηλώνουν από τη μεριά της πρώτης, συνεχίζουν να κινούνται. Πρωί επόμενης μέρας. Μπαίνουν στην κουζίνα, η Μαμά φιλάει τη Νάντι στο μέτωπο και πηγαίνουν να κάτσουν και οι δύο στο τραπέζι, τρώνε δύο φέτες ψωμί.

NANTI:

Έχεις πολύ δύσκολη μέρα σήμερα;

MAMA:

Όχι και τόσο. Εσύ;

NANTI:

Δεν θα είναι και από τις καλύτερες είναι η αλήθεια. Σήμερα πρέπει να μεταφέρουμε το εμπόρευμα δέκα χιλιόμετρα έξω από την πόλη.

MAMA:

Μόνη σου θα πας;

NANTI:

Όχι, θα έρθει μαζί μου ένα από τα κορίτσια. Απλώς ελπίζω να μας δώσουν κάτι παραπάνω σήμερα.

MAMA:

Καλό κουράγιο, κορίτσι μου. Θα προσπαθήσω να γυρίσω νωρίτερα σήμερα, θα σου έχω μία έκπληξη... (χαμογελάει και της πιάνει το χέρι)

NANTI: (Σηκώνεται και την αγκαλιάζει)

Σε ευχαριστώ.

ΣΚΗΝΗ 7

Πρώτη οικογένεια, επόμενη μέρα, κάθονται στην κουζίνα και οι τέσσερις μαζί. Ο πατέρας διαβάζει εφημερίδα, η μητέρα μιλάει για μία εκδήλωση στην οποία πρόκειται να πάνε, ο Άρθουρ και η Έμιλυ τρώνε σιωπηλά.

ΜΗΤΕΡΑ:

...Και προτείνω να φύγουμε νωρίς το απόγευμα για να φτάσουμε εγκαίρως. Ποιος ξέρει τι θα σκεφτούν για εμάς αυτοί οι ψευτοαριστοκράτες... Ας μην τους δώσουμε αφορμή, δεν τους εμπιστεύομαι.

ΑΡΘΟΥΡ:

Δεν καταλαβαίνω γιατί σας απασχολεί τόσο πολύ η εικόνα σας.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Μην μιλάς εσύ, δεν έχεις κανένα δικαίωμα. Τράβα πρώτα στην Ιατρική ή στη Νομική, γίνε επιτυχημένος σαν τον πατέρα σου και μετά έλα να μας μιλήσεις περί του «φαινέσθαι».

ΑΡΘΟΥΡ:

Δεν με ενδιαφέρουν αυτά τα πράγματα εμένα και σου έχω πει επανειλημμένα ότι δεν θέλω να ασχοληθώ με κανένα από τα δύο.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Αφήνει κάτω την εφημερίδα, τον κοιτάζει με ένα άγριο βλέμμα)

Τι είπες μόλις τώρα;! Νόμιζα ότι αυτές οι ανοησίες με το θέατρο και την «υποκριτική» έχουν τελειώσει. Το θέμα έχει θεωρηθεί λήξαν από εκείνο το βράδυ. Δεν θα γίνει ο γιος μου επαγγελματίας κλόουν. (παύση) Α, και μιας που το ανέφερα, μη διανοηθείς να ανοίξεις ξανά καμιά συζήτηση για σεξουαλικότητες και αηδίες, γιατί δεν ξέρω κι εγώ τι θα γίνει.

ΑΡΘΟΥΡ: (Σιωπηλά, σχεδόν δεν ακούγεται)

Όχι.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τι είπες;

ΑΡΘΟΥΡ:

Είπα όχι! Δεν μπορείς να μου μιλάς έτσι. Είμαι παιδί σου, όχι σκλάβος σου!

ΠΑΤΕΡΑΣ: **(Δεν μιλάει κατευθείαν, βλέπουμε ότι αρχίζει να συνοφρυώνεται.)**

Και τι νομίζεις δηλαδή, ότι εμένα μ' αρέσει που είσαι γιος μου; Ένα αχάριστο, άχρηστο κακομαθημένο είσαι! Δεν εκτιμάς αυτά που σου προσφέρω-

(διακόπτεται από τον Άρθουρ)

ΑΡΘΟΥΡ:

Ποια ακριβώς εννοείς; Ποια; Ένα τεράστιο σπίτι το οποίο είναι πάντα άδειο, ή όλα τα βιντεοπαιχνίδια, τα ηλεκτρονικά και τα δώρα που μου αγοράζεις, ελπίζοντας ότι θα γεφυρώσεις το κενό που υπάρχει μεταξύ μας; Το κενό που υπάρχει, επειδή δεν με αγαπάς και δεν με αποδέχεσαι; **(θυμωμένα)**

ΜΗΤΕΡΑ:

Περίμενε μία στιγμή, Άρθουρ! Τι πράγματα είναι αυτά; Ξέρεις πολύ καλά ότι ο πατέρας σου σε αγαπάει.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Σκασμός! Ποιο κενό προσπαθώ να καλύψω; Όλα αυτά τα δώρα η μάνα σου με αναγκάζει να στα παίρνω. Και δεν καταλαβαίνω, γιατί να σε αγαπάω; Μήπως νομίζεις πως είσαι ο γιος που θέλω να έχω; Ό,τι και να κάνω δεν μπορώ να σε βάλω ούτε στον σωστό δρόμο ούτε να σε «φτιάξω». Γιατί μην μου πεις ότι δεν είναι αρρώστια και βλάβη αυτό που έχεις! Γκέι και ανοησίες! Θέατρα και βλακειές! Αυτό θέλεις να είσαι πραγματικά; Ένας θεατρίνος, ένα απόβρασμα της κοινωνίας; Με την ευχή μου! Αλλά μην τολμήσεις να ξαναχρησιμοποιήσεις το όνομα του πατέρα σου, γιατί τότε θα καταλάβεις από πρώτο χέρι τι πάει να πει πόνος!

(Ο Άρθουρ έχει μείνει άφωνος. Προσπαθεί να μιλήσει, αλλά τα δάκρυά του τον σταματούν.)

ΑΡΘΟΥΡ: **(Μεγάλη παύση, τον κοιτάει στα μάτια. Σηκώνεται.)**

Σε σιχαίνομαι! **(ουρλιάζοντας)**

(Στο τραπέζι η μητέρα και η Έμιλυ μένουν ακίνητες. Ο Άρθουρ φεύγει, ο πατέρας μένει για λίγο ακίνητος, αλλά στη συνέχεια σηκώνεται και αρχίζει

να σπάει όλα τα πιάτα στο τραπέζι. Οι δύο γυναίκες κάνουν πίσω τρομοκρατημένες.)

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Θα τον σκοτώσω!

EMILY: (Κλαίγοντας)

Μπαμπά, σε παρακαλώ.

(Καθώς ο πατέρας σπάει ένα πιάτο, πετάγεται ένα γυαλί και του κόβει βαθιά την παλάμη, αλλά συνεχίζει ακάθεκτος)

ΜΗΤΕΡΑ:

Αρκετά! **(ο πατέρας γυρνάει και την κοιτάει.)** Έμιλυ, τρέχα γρήγορα απέναντι στους γείτονες και ενημέρωσέ τους ότι όλα είναι καλά. Φρόντισε να τους πείσεις ότι δεν έχει συμβεί τίποτα και ΜΗΝ πλησιάσεις τον αδερφό σου. Μείνε μέχρι το απόγευμα αν χρειαστεί. Όσο για εσένα **(δείχνει προς τον άντρα της)** θα πάω να φέρω μία γάζα και θα πάμε στο νοσοκομείο. Αυτό χρειάζεται ράμματα. Και δεν θέλω κουβέντα! Αρκετά άκουσα.

(Φεύγουν και οι τρεις από τη σκηνή, η σκηνή τελειώνει.)

ΣΚΗΝΗ 8

Απόγευμα προς βράδυ της ίδιας μέρας με την προηγούμενη σκηνή. Η Νάντι μπαίνει στην κουζίνα, τη βλέπουμε να είναι συγχυσμένη. Αρχίζει να κλαίει και βαδίζει γρήγορα πάνω κάτω. Ακούει τη μαμά της να έρχεται, σκουπίζει γρήγορα τα δάκρυά της.

MAMA:

Νάντι! Γύρισα, είσαι εδώ; **(φωνάζει από την εξώπορτα)**

NANTI:

Εδώ είμαι, μαμά, στο τραπέζι. **(μπαίνει η μαμά της στην κουζίνα)**

MAMA: (Χαμογελάει, αλλά βλέπει κλαμένα τα μάτια της κόρης της και αλλάζει έκφραση)

Τι έχεις κορίτσι μου;

NANTI:

Τίποτα μαμά. Όπως σου είπα το πρωί, ήταν μία δύσκολη μέρα.

MAMA:

Κατάλαβα. Έχω όμως κάτι που θα σου φτιάξει τη διάθεση. **(χαμογελώντας)**

NANTI:

Ναι σωστά η έκπληξη που μου έλεγες το πρωί. Για να δω. **(ανόρεχτα)**

(Η μαμά βγάζει από την τσάντα της μία κούκλα υφασμάτινη και την ακουμπάει στο τραπέζι.)

MAMA:

Πήγαμε σήμερα στο εργοστάσιο και είχε ξεμείνει ένα κουτί με εμπόρευμα που δεν πρόλαβαν να στείλουν. Το πήραμε κρυφά και αποφασίσαμε ότι η κάθε μια μας θα έπαιρνε από κάτι. Εγώ είχα να διαλέξω ανάμεσα σε ένα βιβλίο και αυτή την κούκλα. Ξέρω ότι τα βιβλία δεν σου αρέσουν, οπότε διάλεξα αυτήν. Σου αρέσει;

NANTI: **(Έχει ένα μειδίαμα ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της, τη βλέπουμε συλλογισμένη, καθώς κρατάει και παρατηρεί την κούκλα)**

Πολύ. Σε ευχαριστώ. **(Λέει χαμογελώντας, όμως, αμέσως μετά η έκφρασή της «συννεφιάζει»)**

MAMA:

συμβαίνει;

NANTI: **(Δεν την κοιτάει στα μάτια, επεξεργάζεται την κούκλα)**

Μαμά, γιατί διάλεξες την κούκλα;

MAMA: **(Νομίζει ότι αστειεύεται, γελάει αμυδρά)**

Τι εννοείς γιατί; Νόμιζα ότι αυτό ήθελες, αφού δεν σου αρέσουν τα βιβλία.

NANTI: Σήμερα στο μαγαζί, πριν φύγουμε για να κάνουμε τη διαδρομή που σου έλεγα, ήρθε το αφεντικό να μας μιλήσει. Αργήσαμε να φτάσουμε δύο λεπτά και άρχισε να μας φωνάζει. Άρχισε να μας λέει ότι είμαστε άχρηστες, ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα σωστά, ότι θα μεγαλώσουμε και θα πεθάνουμε στον δρόμο και ότι δεν θα πετύχουμε ποτέ τίποτα, γιατί είμαστε χαζές και κορίτσια. **(αρχίζει να βουρκώνει)** Και τότε μου ήρθε στο μυαλό μία ανάμνηση από όταν ήμουν μικρή που σε έβλεπα να διαβάζεις μία εφημερίδα. Στάθηκα από πάνω σου για να δω τι διάβαζες και θυμάμαι ότι μου φαίνονταν τόσο περίεργα τα γράμματα, τόσο όμορφα. Σκεφτόμουν ότι, όταν μεγαλώσω, θα ανακαλύψω τι είναι και υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι θα αφιερώσω τη ζωή μου στα γράμματα. Πίστευα σε εμένα. Νόμιζα ότι ζούμε σε έναν κόσμο όπου ο καθένας είναι ελεύθερος, έχει δικαιώματα και μπορεί να κάνει αυτό που θέλει. Είμαι 16 χρονών και πού βρίσκομαι; Δουλεύω σκληρά σαν τον σκυλί μέρες ολόκληρες, για να

κερδίζω ψίχουλα κάθε μέρα, με έναν υπεύθυνο που δεν χάνει ευκαιρία να υπενθυμίζει σε εμένα και στις υπόλοιπες ότι το πεπρωμένο μας είναι να παντρευτούμε και να γίνουμε σκλάβες ενός άντρα. Δεν μπορώ να πάω στο σχολείο, δεν έχουμε χρήματα και είμαι γυναίκα σε αυτόν τον φαύλο κύκλο που ονομάζουμε κοινωνία με τη λέξη άντρας χαραγμένη παντού. **(κλαίγοντας)** Πού πήγαν τα όνειρά μου, μαμά; Σε ποιο από όλα τα μέρη αυτής της απαίσιας διαδρομής χάθηκα; Δεν αντέχω άλλο! **(με αγανάκτηση)** Μαμά, σε αγαπάω τόσο πολύ. Και εκτιμώ αυτή την κούκλα. Δούλεψες σκληρά για αυτήν την κούκλα. Όμως, μαμά, αυτή η κούκλα δεν χωράει στα όνειρά μου. Τόσο πόνο κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να κουβαλήσει. Ξέρεις πόσο πονάω κάθε φορά που σε βλέπω να υποφέρεις; Ξέρεις πόσο πονάνε τα πόδια μου σε κάθε διαδρομή που κάνω; Ξέρεις πόσο πονάω, όταν ακούω για έναν ακόμη βιασμό που έζησε ένα κορίτσι της ηλικίας μου; Ξέρεις πόσο πονάω, όταν σκέφτομαι τα όνειρα που έκανε αυτό το μικρό κορίτσι, όταν συλλογιζόταν ότι ο κόσμος αυτός της ανήκει; Ξέρεις πόσο πονάω κάθε φορά που περνάω μπροστά από το σχολείο και αναρωτιέμαι αν θα μπορέσω ποτέ να μορφωθώ; Ξέρεις πόσο πονάω όταν σκέφτομαι ότι υπάρχουν χιλιάδες παιδιά, εκατομμύρια κορίτσια σαν εμένα; Ξέρεις πόσο πονάω, όταν σκέφτομαι ότι θα προτιμούσα να πεθάνω; Όμως, μετά με πνίγουν οι ενοχές, επειδή θα σε άφηνα μόνη σου... Το ξέρεις, μαμά; Το ξέρεις; **Ααααα!!! (βγάζει μία κραυγή, συνεχίζει να κλαίει και θάβει το πρόσωπό της στα χέρια της)**

(Η μαμά τώρα κλαίει και εκείνη, σηκώνεται και τυλίγει την κόρη της στην αγκαλιά της. Η Νάντι την αγκαλιάζει και εκείνη)

MAMA:

Το ξέρω αγάπη μου, το ξέρω.

(Μένουν αγκαλιασμένες, δεν φεύγουν από τη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 9

Έχει φτάσει απόγευμα της ίδιας μέρας. Βλέπουμε τον Άρθουρ να μπαίνει σιγά στην κουζίνα. Είναι ταραγμένος, τα μάτια του είναι πρησμένα από το κλάμα. Βαδίζει με γρήγορο ρυθμό σε όλο το δωμάτιο. Πλησιάζει ένα συρτάρι και βγάζει από μέσα ένα μαχαίρι. Το κοιτάει με βλέμμα διστακτικό. Αρχίζει να το φέρνει προς τον καρπό του. Είναι αποφασισμένος, αλλά εκείνη την ώρα μπαίνει στην κουζίνα η Έμιλυ.

EMILY: (Τρομαγμένη)

Άρθουρ, τι κάνεις εκεί!;

ΑΡΘΟΥΡ:

Κανείς δεν με θέλει σε αυτόν τον κόσμο.

ΕΜΙΛΥ: **(Βουρκώνει, σπάει η φωνή της)**

Δεν είναι αλήθεια αυτό, εγώ σε θέλω στη ζωή μου. Μείνε για εμένα.

ΑΡΘΟΥΡ: **(Γυρνάει και την κοιτάει, απομακρύνει το μαχαίρι από τον καρπό του, αλλά δεν το αφήνει)**

Ναι, είδαμε και εσένα. Γιατί δεν ήρθες να με βρεις τόσες ώρες, ε; Γιατί πήγες στην Ιαπωνία και με άφησες μόνο μου;!

ΕΜΙΛΥ:

Ήθελα να έρθω, στο υπόσχομαι, αλλά φοβόμουν την αντίδρασή τους. Σου ζητώ συγγνώμη, ήταν ανόητο και απαράδεκτο, αλλά κοίτα με! Είμαι εδώ.

ΑΡΘΟΥΡ:

Είσαι Έμιλυ; Είσαι εδώ; Γιατί δεν νομίζω ότι είσαι εδώ και με καταλαβαίνεις.

ΕΜΙΛΥ:

Σε παρακαλώ, άσε με να σου εξηγήσω, ξέρω τι περνάς- **(διακόπτεται από τον Άρθουρ)**

ΑΡΘΟΥΡ:

Όχι δεν ξέρεις! **(παύση)** Έμιλυ... Οι βδομάδες που έλειπες, ήταν βασανιστικές. Ένιωθα τόση μοναξιά. Ξέρεις ποια ήταν η Ρουτίνα μου; Ξυπνούσα, καθόμουν το πρωί στην κουζίνα για πρωινό, άκουγα τον πατέρα να αναλύει και να αναλύει το λαμπρό μέλλον που με περιμένει, αν πάω να δουλέψω για αυτόν. Πήγαινα στο σχολείο, όπου οι ώρες περνούσαν αργά, σχεδόν βασανιστικά, γυρνούσα σπίτι, έμενα μόνος όλο το απόγευμα. Μπορεί να παραλάμβανα κάποιο πακέτο –με το γνωστό αδιάφορο περιεχόμενο– και τελικά ερχόταν το βράδυ και τρώγαμε ήσυχα οι τρεις μας εδώ, στην κουζίνα, και προσποιούμασταν ότι είμαστε μία χαρούμενη οικογένεια βγαλμένη από αμερικάνικο όνειρο! Δεν είναι τρομερό;! Έτσι κυλούσε η κάθε μέρα, μέχρι, βέβαια, εκείνο το βράδυ. Εκείνο το βράδυ, όλα άλλαξαν... Ή μάλλον, δεν άλλαξε κάτι απλώς ήρθαν όλα στην επιφάνεια. Εκείνο το βράδυ, που είχε προηγηθεί μία απαίσια μέρα στο σχολείο, που ήμουν γεμάτος νεύρα και που σε μία στιγμή αδυναμίας τόλμησα να αποκαλύψω όχι μία, αλλά δύο αλήθειες, οι οποίες ήξερα ότι θα ήταν το τελειωτικό χτύπημα στη σχέση μου με τον πατέρα, αν είχαμε ποτέ σχέση κάποια δηλαδή. Του αποκάλυψα την αγάπη μου για το μόνο πράγμα σε αυτόν τον κόσμο που με κάνει ευτυχισμένο –το θέατρο. Να σου πω την αλήθεια, η αντίδρασή του με εξέπληξε. Δεν θύμωσε, όπως περίμενα, ούτε εξοργίστηκε ή κάτι παρόμοιο. Συνέβη κάτι εντελώς απρόσμενο. Το βρήκε παντελώς αστείο! Ξέσπασε σε γέλια και μου είπε «Καλά-καλά, άστα αυτά και προσγείωσε τη φαντασία σου καλύτερα». Κατάλαβες; Τώρα, αν ποτέ ασχοληθώ με αυτό, θα συνεχίζει να με στοιχειώνει η έκφραση αυτή του πατέρα μου, ενός πατέρα του οποίου η αγάπη είναι σαν δηλητήριο, αλλά για κάποιον ανεξήγητο λόγο την αναζητώ σε κάθε κίβδηλο χαμόγελο, σε κάθε ένδειξη πικρού μίσους.

Ύστερα, τόλμησα και του είπα για αυτό το μεγάλο, τρομερό πράγμα: την «άρρωση» έλξη που τρέφω μέσα μου για τους ανθρώπους που δεν είναι γυναίκες. **(κλαίει ξανά)** Γιατί ρε Έμιλυ; Γιατί να μην μπορεί να καταλάβει ότι η αγάπη είναι αγάπη ανεξαρτήτως φύλλου; Ανεξαρτήτου μορφής και συνθηκών; Γιατί να μην μπορεί να αποδεχτεί ότι αυτό είναι κάτι που δεν επέλεξα και ούτε πρόκειται να αλλάξει; Γιατί να μην μπορεί να αποδεχτεί ότι μπορώ να εμπιστεύομαι την κρίση μου, να γνωρίζω τον εαυτό μου; Γιατί να μην καταλαβαίνουν ότι αυτό δεν είναι κάτι που με διαφοροποιεί στην προσωπικότητα μου και στους ανθρώπους γύρω μου; Μου είπε ότι είναι αμαρτία και πως θα πάω στην κόλαση(!) Ο Χριστός, όμως, είχε πει «Αγαπάτε αλλήλους», δεν διευκρίνισε ποτέ τίποτα. Αυτό το έκαναν οι άνθρωποι με την άρρωση εμμονή τους να σπέρνουν το κακό. Ξέρεις πώς νιώθω; Νιώθω... σαν να είμαι κλειδωμένος σε ένα χρυσό κλουβί, φτιαγμένο από όνειρα που εγώ δεν ονειρεύτηκα. Από οράματα που εγώ δεν έκανα. Από ομογενοποιημένες ταμπέλες που εγώ δεν έβαλα στον εαυτό μου ή στους γύρω μου. Ωστόσο, αυτό το κλουβί παραμένει χρυσό, γιατί σημασία σε αυτή τη ζωή έχουν μόνο οι υλικές ανέσεις, μόνο το φαίνεσθαι. Τι κι αν είσαι σκουριασμένος **(με έμφαση)**, αν φαίνεσαι χρυσός; Για τον πατέρα δεν έχει καμία απολύτως σημασία. Και να σου πω και κάτι; Πονάει πάρα πολύ. Γιατί ξέρω ότι υπάρχουν έφηβοι και παιδιά σε αυτόν τον κόσμο που έχουν στερηθεί τα πάντα και προσπαθούν να επιβιώνουν μέρα με τη μέρα. Εγώ που ζω σε ένα μεγάλο και γεμάτο έπιπλα σπίτι, γιατί νιώθω τόσο μικρός και άδειος μέσα μου; Λες να έχει δικίο και να είμαι πράγματι ένας αχάριστος, ένα κακομαθημένο; Ναι, ίσως έχει δικίο... Ίσως να είμαι όλα αυτά που λέει πως είμαι ...**(χαμηλώνει το βλέμμα)** **(σηκώνει το βλέμμα και μιλά με αποφασιστικότητα)** . Όμως και εγώ έχω το δικαίωμα να εκφράζομαι ελεύθερα. Έχω το δικαίωμα να νιώθω αγάπη και υποστήριξη από την ίδια μου την οικογένεια. Έχω το δικαίωμα να αποφασίζω εγώ πώς θα ζήσω τη ζωή μου. Δεν αντέχω άλλο! Ξέρεις πόσο πονάω που κουβαλάω στη συνείδησή μου το βάρος όλων των παιδιών που υποφέρουν επειδή δεν έχουν ούτε τις βασικές ανάγκες καλυμμένες; Για τον Σίσυφο σου έχουν μιλήσει ποτέ;; Για τον βράχο που κουβαλούσε αιώνια στους ώμους του και όταν έφτανε στην κορυφή πάντα κατρακυλούσε στην αρχή; Αυτόν βράχο κουβαλάω και εγώ. Αυτό το βάρος νιώθω. Ξέρεις πόσο πονάω, όταν σκέφτομαι ότι, επειδή δεν έφαγα την αγάπη με το κουτάλι, θα τη γλείψω από το μαχαίρι; **(συνεχίζει να κλαίει, πετάει το μαχαίρι στο πάτωμα)**

(Η Έμιλυ βουρκωμένη και εκείνη, τρέχει προς τον Άρθουρ και τον αγκαλιάζει, μένουν αγκαλιασμένοι)

EMILY:

Το ξέρω αγάπη μου, το ξέρω.

ΣΚΗΝΗ 10

(Αυτή η σκηνή είναι κοινή μεταξύ των δύο οικογενειών. Από τη μία πλευρά της σκηνής βλέπουμε τον Άρθουρ αγκαλιά με την αδελφή του, την Έμιλυ. Από τη δεξιά πλευρά της σκηνής βλέπουμε τη Νάντι στην αγκαλιά της μαμάς της. Ταυτόχρονα και οι δύο έφηβοι φεύγουν από την αγκαλιά των αγαπημένων τους προσώπων, σηκώνονται όρθιοι και περπατάνε ταυτόχρονα προς το μπροστινό μέρος της σκηνής. Σταματούν στην αρχή της σκηνής.)

NANTI:

Αλλά θα συνεχίζω να παλεύω.

ΑΡΘΟΥΡ:

Για την ταυτότητά μου.

NANTI:

Για την εκπαίδευσή μου.

ΑΡΘΟΥΡ:

Για την ελεύθερη έκφραση.

NANTI:

Για την ισότητα.

ΑΡΘΟΥΡ:

Για την αγάπη.

NANTI + ΑΡΘΟΥΡ:

Για τα δικαιώματά μου. Για τη ζωή μου.

(Παύση. Σε αυτό το σημείο και οι δύο ήρωες έχουν τα χέρια τους σφιγμένα σε γροθιές προς τα κάτω και το βλέμμα τους είναι στραμμένο πάνω δεξιά. Το βλέμμα τους γεμάτο ελπίδα. Κάνουν δύο βήματα μπροστά, περνούν τον διαχωριστικό τοίχο που χωρίζει τα δύο σπίτια, αντικρίζονται και ρίχνονται ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.)

(*1 Ο λόγος που στις αρχικές σκηνές, όσο μιλούν οι πλούσιοι, οι φτωχοί μένουν ακίνητοι είναι για να δηλωθεί ότι οι ζωές των φτωχών επηρεάζονται από τους πλούσιους. Όταν μιλούν αυτοί, ο κόσμος σταματάει για τους φτωχούς. Κρέμονται από τα λόγια τους και τις αποφάσεις τους. Όταν οι φτωχοί μιλούν, ο κόσμος συνεχίζει κανονικά για τους πλούσιους.)

ΤΕΛΟΣ